

тогизъ при него отиваха на съветъ неговитѣ министри.

Царьтъ бѣше отишелъ на почивка, а околнитѣ му забелязваха, че той никакъ не почива. По лицето му не играе радостъ. Тъжнитѣ му очи показваха, че нѣщо много го измъчва. По цѣли нощи той не заспива и сутринь рано, като обиколи крайморскитѣ борови гори, градинитѣ и краснитѣ сводове отъ японски рози около двореца си, избързва да седне въ беседката, гдето винаги очакваше пощата. Следъ нѣколко минути единъ дворецовъ чиновникъ, облѣченъ въ разкошни дрехи, пристигаше, покланяше се и подаваше на красивъ подносникъ много телеграми и писма отъ странство. Царьтъ обикновено караше чиновника или дворецовия си министъръ Гирсъ да му чете телеграмитѣ и писмата. Еднажъ той съ нетърпение самъ грабна книгитѣ—прочете първо телеграмитѣ, що дойдоха отъ Цариградъ, а сетне прочете и нѣколко писма. Графъ Игнатиевъ пишеше отъ Цариградъ, че комисията, която бѣ натоварена да иде въ България, за да изпита, какво е станало съ българитѣ, се завърнала и разказала подробно за ужаснитѣ кланета въ Батакъ, въ Перушица, Брацигово, Бояджикъ... Въ едно писмо отъ Лондонъ царьтъ прочете, че великиятъ мжжъ *Гладстонъ* се явилъ по площадитѣ и подбуждалъ народа да иска отъ английското правителство да се застъпи за българския народъ. Царьтъ прочете още нѣколко писма отъ негови роднини въ Белгия, Холандия и Германия... Когато служителтъ се приближи да поднесе чай и закуска, забележи, че царьтъ е сложилъ телеграмитѣ и писмата на масата, а държи въ ржка единъ американски вестникъ, очитѣ му били навлажнени и нѣколко сълзи паднали по буйнитѣ му мустаци...

— Царю, — боязливо се обади прислужникътъ, — на вѣрно нѣщо жалостно се е случило?

— Иди и повикай негово превъзходителство Гирсъ да дойде — каза царьтъ.

Прислужникътъ се поклони и бързо замина.